

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 482/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 256/2017 zo 6. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho

základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 256/2017 zo 6. februára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 4. apríla 2013 domáhal proti žalovanému (mesto Modra) náhrady škody a predmetné konanie sa viedlo na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 333/2013. Sťažovateľovi mala vzniknúť škoda zaplatením zmluvnej pokuty dohodnutej v zmluve o diele (jej predmetom bola výstavba rodinného domu) uzatvorenej so stavebnou spoločnosťou pre prípad riadneho a včasného neodovzdania staveniska. K riadnemu a včasnému odovzdaniu staveniska nedošlo z dôvodu zrútenia sa hradného múru mesta Modra na predmetný stavebný pozemok a z tohto dôvodu sa nemohlo dielo realizovať v čase, ktorý bol dohodnutý v zmluve o dielo. Rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 333/2013-541 z 18. mája 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola zamietnutá žaloba sťažovateľa a zároveň žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal včas odvolanie, pričom napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 18. mája 2017 a zároveň bolo rozhodnuté o nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedol, že *„Súd prvej inštancie v tejto veci, OS Pezinok, v podstate zamietol môj návrh na náhradu škody ako sťažovateľa z toho dôvodu, že záväzkový vzťah vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský a aplikoval na danú vec ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. Takáto aplikácia ustanovení o ochrane spotrebiteľa podľa OZ však v roku 2009 (kedy padol hradný múr a bola uzatvorená zmluva o dielo) nebola uvedená v Občianskom zákonníku, do ktorého bola zakotvená až v roku 2014. Preto na základe môjho odvolania KS Bratislava vyhodnotil, že nie je možné aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa na daný spor, ale že sa jedná o škodu, pričom aplikoval ust. § 415 OZ (prevenčné ustanovenie o predchádzaní*

škodám), avšak v prejednávacom prípade nie sú kumulatívne splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, nakoľko neexistuje príčinná súvislosť medzi spadnutým hradným múrom a vznikom škody na základe zmluvnej pokuty. KS Bratislava teda prevzal argumentáciu žalovaného v tom smere, že nemohol vedieť o hrozbe vzniku škody, čo je v rozpore s vykonaným dokazovaním v predmetnom konaní.

Jediným dôvodom zamietnutia návrhu Krajským súdom Bratislava bolo, že podľa názoru odvolacieho súdu... povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu nevznikla z dôvodu (z príčiny) spadnutia mestského opevnenia (hoci v havarijnom stave) na pozemok žalobcu a následného zdĺhavého riešenia tejto havarijnej situácie žalovaným, ale táto povinnosť (zaplatiť zmluvnú pokutu) žalobcovi vznikla ako dôsledok jeho porušenia zmluvnej povinnosti (odovzdať vypratany pozemok), na ktorú sa zaviazal v zmluve o dielo. Táto bola tiež jedinou príčinou, ktorá pôsobila vznik ujmy na strane žalobcu.

Povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu však nevznikla automaticky (priamo ako následok porušenia povinnosti žalovaného, ale k tomuto porušeniu právnej povinnosti (zanedbanie starostlivosti o kultúrnu pamiatku a zdĺhavé riešenie spadnutého muriva na pozemku žalobcu) musela pristúpiť ešte ďalšia právna skutočnosť - v podobe zmluvy o dielo - ktorej obsahom bolo aj zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute. Bez existencie zmluvy o dielo (so zmluvným dojednaním zmluvnej pokuty) by škoda v podobe uhradenej zmluvnej pokuty nevznikla, t.j. škoda by bola v danom prípade nie priamym, bezprostredným následkom porušenia právnej povinnosti, a/e až ďalším, sprostredkovaným. Z uvedeného dôvodu nemožno podľa odvolacieho súdu prijať záver, že v prejednávanej právnej veci bol naplnený aj zákonný predpoklad existencie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovaným a medzi škodou, ktorú utrpel žalobca. “.

3.1 Podľa názoru sťažovateľa je existencia príčinnej súvislosti jednoznačná, a preto považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny. Krajský súd podľa jeho názoru tiež nesprávne právne posúdil vec, keď v jeho veci neaplikoval § 127 a § 420a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), čo riadne neodôvodnil. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že „škoda bola spôsobená činnosťou resp. nečinnosťou Mesta Modra, ktorá má prevádzkovú povahu /údržba mestských hradieb/, v danom prípade sa jedná o zodpovednosť za škodu spôsobenú inému prevádzkovou činnosťou podľa 420a OZ, pričom ide o osobitný druh zodpovednosti...

bez ohľadu na zavinenie a jej predpokladom nie je ani protiprávny úkon (porušenie povinností), ale určitá škodná udalosť vyvolaná prevádzkovou činnosťou, ktorá bola príčinou vzniku škody.“. Podľa sťažovateľa preto krajský súd rozhodol v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a ústavného súdu. Krajský súd pritom neaplikovanie § 420a Občianskeho zákonníka odôvodnil tým, že zo strany žalovaného nešlo o prevádzkovú činnosť, ale aj v prípade zodpovednosti založenej na § 420a Občianskeho zákonníka by musel byť záver o chýbajúcej existencii príčinnej súvislosti rovnaký.

4. Sťažovateľ tiež žiadal, aby ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska aj vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po vyslovení porušenia označených práv zrušil napadnutý rozsudok, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd nahradiť sťažovateľovi trovy konania.

II.

Právomoc ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

18. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

20. Podľa § 432 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

21. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

22. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

23. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva. Sťažovateľ sám uvádza, že v súvislosti s namietaným porušením v bode 1 uvedených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu sa obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti nemu podal dovolanie.

24. Ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú má právomoc ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému

súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017) s tým, že v súlade s § 124 zákona o ústavnom súde mu zostáva zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti aj proti rozhodnutiu napadnutému mimoriadnym opravným prostriedkom.

25. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v už citovanom čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať ústavnými sťažnosťami len za predpokladu, že sa sťažovateľ nemôže ani v budúcnosti nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že *„je podľa môjho názoru podanie dovolania podľa § 420 CSP ako i podľa § 421 CSP neprípustné, pretože toto odmietne NS SR, čo aj ja sám sťažovateľ dokážem predpokladať a zároveň som v tejto veci povinný zaplatiť súdny poplatok v dvojnásobnej výške, v tomto prípade vo výške 2x 16.500.- € spolu 33.000 €. ktorý mi po odmietnutí dovolania nebude vrátený (na rozdiel od právnej úpravy účinnnej do 31.10.2015). Podaním dovolania teda súčasne stratím nielen čas, ale aj enormné peniaze. Za daných okolností sa mi preto javí ako vhodné apelovať na Váš ÚS SR, aby v prípade podanej ústavnej sťažnosti bez predchádzajúceho dovolacieho prieskumu ste aplikovali princíp subsidiarity na základe materiálnych kritérií a sťažnosť pripustili, ak je*

vzhľadom na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu nepochybné, že by bolo dovolanie odmietnuté, alebo v plnej miere ste využili materiálny korektív v zmysle § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z.z. o ústavnom súde (ZUS) spočívajúci v dôvodoch hodných osobitného zreteľa.“.

27. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 a § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

28. Ústavný súd po dôslednom posúdení odôvodnenia ústavnej sťažnosti konštatuje, že v rozsahu nosných dôvodov uvádzaných v ústavnej sťažnosti (vydanie napadnutého rozsudku krajského súdu v rozpore s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu) mal sťažovateľ možnosť podať dovolanie podľa § 421 písm. a) CSP, v ktorom je premietnutý princíp uvedený v čl. 2 ods. 2 CSP. Ide o princíp právnej istoty, ktorý je definovaný ako stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (najvyšší súd, ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva, Súdny dvor Európskej únie). Zároveň len dovolací súd rozhoduje o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP, pričom k tomuto posudzovaniu musí pristúpiť ústavne súladným spôsobom, ktorý je eventuálne preskúmateľný aj v konaní o ústavnej sťažnosti smerujúcej proti prípadnému uzneseniu o odmietnutí dovolania pre neprípustnosť.

29. Zároveň sťažovateľ namietal aj tú skutočnosť, že krajský súd riadne neodôvodnil neaplikovanie § 127 a § 420a Občianskeho zákonníka. Nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia v podstatných otázkach môže predstavovať dovolací dôvod aj podľa § 420 písm. f) CSP (ide o tzv. vady zmätočnosti). Obsahové znaky a jednotlivé prvky práva na spravodlivý proces pritom vyplývajú z bohatej rozhodovacej činnosti ústavného súdu aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Medzi čiastkové práva tvoriace právo na spravodlivý proces totiž patria aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia a zákaz svojvoľného (arbitrárneho) postupu súdu.

30. V súvislosti so žiadosťou o preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania ústavný súd poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom okrem iného vyslovil, že ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd končí rozhodovanie o tejto otázke, ktoré tak možno považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

31. Z uvedeného vyplýva, že aj vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania sťažovateľ opätovne disponoval účinným prostriedkom nápravy (dovolanie), ktorý nevyčerpal (m. m. I. ÚS 300/2020).

32. Sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti vyslovil domnienku, že najvyšší súd by dovolanie aj tak odmietol ako neprípustné a zároveň by predtým musel zaplatiť súdny poplatok v sume 33 000 € za podané dovolanie, ktorý by mu nebol vrátený po jeho prípadnom odmietnutí najvyšším súdom. Domnienky sťažovateľa o tom, ako by mohol rozhodnúť o podanom dovolaní najvyšší súd, rovnako ako ani výška súdneho poplatku spojeného s podaním dovolania v okolnostiach posudzovanej veci nemôžu predstavovať dôvody hodné osobitého zreteľa, aké má na mysli § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, umožňujúce výnimočne upustiť od aplikácie pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu